

Немає діда, третій рік нема,
Берізка хилить віти до могили.
А був покійний — доброта сама,
Хоча не всі старого розуміли.

Все сам та сам. Ні жінки, ні дітей.
І навіть хата крайньою стояла.
Куди не глянь — не так, як у людей,
А раз не так — громада не прощала.

Услід йому всміхалися дядьки,
Жінки його причинним називали,
А ми любили діда за казки,
А ми йому спокою не давали.

Зберемось в лузі, де він коні пас,
Вогонь розпалим, сядемо у колі,
І вже од нього не одірвеш нас,
Допоки наші матері у полі.

Тече розмова. Золотіє став.
З-за хмари місяць прозирає блідо...
І, може, я тому й поетом став,
Що увібрав у себе казку діда.

Він, як дитина, дивувався красі,
Він зроду зла не спричинив нікому.
І що із того, що не так, як всі,
Любив цей світ і звікував у ньому?

І от старого у селі нема,
За роком рік минуло третє літо.

А був покійний — доброта сама,
Шкода, не всі те вміли розуміти.
